

Jennifer Niven

Toate acele locuri minunate

Traducere din engleză și note de
Mihaela Apetrei

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mona Apa

Coperta: Faber Studio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Elena Bițu
Dușa Udrea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NIVEN, JENNIFER

Toate acele locuri minunate / Jennifer Niven ; Mihaela Apetrei. - București :
Editura Trei, 2015

ISBN 978-606-719-409-8

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111(73)-32=135.1

Titlul original: All The Bright Places

Autor: Jennifer Niven

Text Copyright © 2015 by Jennifer Niven

Poze copertă: © 2015 by Neil Fletcher and Matthew Ward/Getty Image

Ilustrații copertă © 2015 by Sarah Watts

This translation published by arrangement with Random House Children's
Books, a division of Random House LLC.

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-409-8

Finch & Violet

Finch

Sunt treaz din nou. A șasea zi.

Oare astăzi este o zi potrivită ca să mori?

Mă întreb asta în fiecare dimineață, când mă trezesc. La ora a treia de curs, când încerc să țin ochii deschiși, pentru că domnul Schroeder mormăie încontinuu. La cină, când dăm mazărea din mână în mână. Noaptea, când stau întins fără să pot dormi, pentru că mintea mea nu vrea să se deconecteze, căci sunt atâtea lucruri la care trebuie să mă gândesc.

Astăzi este oare acea zi?

Și dacă nu astăzi — atunci când?

Mă întreb asta și acum, când stau pe o muchie îngustă, șase etaje deasupra pământului. Mă aflu atât de sus, încât sunt, practic, una cu cerul. Privesc în jos, spre asfalt, și lumea se clatină. Închid ochii, bucurându-mă de felul în care totul se învârtește în jurul meu. Poate că de data asta o s-o fac — să las aerul să mă poarte departe. O să fie ca și cum aș pluti într-un bazin, purtat de curent până nicăieri.

Nu-mi amintesc cum am urcat aici. De fapt, nu-mi prea amintesc nimic din cele întâmplate înainte de sămbăta asta, oricum nimic din iarna asta. Așa mi se întâmplă mereu — uitarea, trezirea. Sunt ca bătrânul ăla bărbos, Rip Van Winkle. Acum mă vezi, acum nu mă mai vezi. Ai crede că m-am obișnuit cu asta, dar ultima oară a fost cel mai rău, pentru că nu dormisem de vreo două zile sau de o săptămână sau două — dar am dormit în timpul *sărbătorilor*, adică de Ziua Recunoștinței, de Crăciun și de Anul Nou. N-aș putea să vă spun ce a fost diferit de data asta, doar că, atunci când m-am trezit, m-am simțit mai mort ca de obicei. Treaz, mda, dar complet gol pe dinăuntru, de parcă cineva s-ar fi înfruptat din sângele meu. Asta este a șasea zi de când sunt iar treaz și prima săptămână în care mă întorc la școală, din 14 noiembrie.

Deschid ochii și pământul este încă aici, dur, veșnic. Sunt în clopotnița liceului, stând pe o bordură cam de zece centimetri lățime. Turnul e destul de mic, doar câțiva metri pătrați de beton de jur împrejurul clopotului, apoi acest zid scund de piatră care ține loc de balustradă, pe care m-am urcat eu, ca să ajung aici. Din când în când, lovesc în el cu picioarele, ca să-mi amintesc că există.

Țin mâinile desfăcute, de parcă aș oficia o ceremonie și întreg orașul ăsta micuț, teribil de plictisitor, ar fi propria mea congregație.

— Doamnelor și domnilor, strig. Vă urez bun venit la moartea mea.

V-ați putea aștepta să spun „viața mea“, din moment ce abia m-am trezit și toate cele, dar numai când sunt treaz mă gândesc la moarte.

Strig în stilul demodat al vechilor predicatori, cu toate bâțâielile din cap și cuvintele cântate spre final, și

aproape că-mi pierd echilibrul. Mă las pe spate, bucuros că n-a observat nimeni, pentru că, s-o recunoaștem, e greu să pari viteaz când te agăți de balustradă ca un laș.

— Eu, Theodore Finch, în nedeplinătatea facultăților mele mintale, las moștenire toate bunurile mele lui Charlie Donahue, Brendei Shank-Kravitz și surorilor mele. Toți ceilalți pot să se ducă d... Acasă, mama ne-a învățat destul de devreme cum să scriem cuvântul ăsta sau, mai degrabă, cum să nu-l scriem (dacă e *musai* să-l folosim), și, din păcate, eu asta am ținut minte.

Chiar dacă s-a sunat deja, unii dintre colegii mei de clasă încă se mai flendură prin curte. Este prima săptămână a celui de-al doilea semestru din ultimul an, și se poartă cu toții de parcă au terminat deja și au plecat de-aici. Unul dintre ei se uită în sus, în direcția mea, de parcă m-ar fi auzit, dar ceilalți nu, fie pentru că nu m-au zărit, fie pentru că știu că sunt aici și... *A, bine, e Theodore Ciudatu'.*

Apoi își ia privirea de la mine și arată spre cer. La început mi se pare că arată spre mine, dar exact atunci o văd pe ea, pe fată. Stă la câțiva metri depărtare, pe cealaltă parte a turnului, tot călare pe balustradă, chiar pe margine, cu părul ei blond-închis fluturând în adierea ușoară, cu poalele bluzei umflate de vânt, ca pânza unei parașute. Deși e ianuarie în Indiana, este desculță, doar în ciorapi, iar în mână ține o pereche de ghete și se uită țintă fie spre picioarele ei, fie spre pământ, greu de spus. Pare încremenită-n loc.

Îi spun cât de calm pot, cu vocea mea obișnuită, nu cea de predicator:

— Crede-mă pe cuvânt, cel mai rău lucru e să te uiți în jos.

Își întoarce capul spre mine, foarte încet, și îmi dau seama că o cunosc sau, cel puțin, am văzut-o pe coridoare. Când mă vede, ochii i se măresc puțin și, deși aş vrea să cred că-i din pricină că-s al dracului de arătos, știu bine adevărul.

Nu pot să mă abțin:

— Vii des aici? Fiindcă ăsta e locul meu și nu-mi amintesc să te fi văzut până acum.

Nu râde și nu clipește, doar se uită la mine din spatele ochelarilor butucănoși, care aproape că-i acoperă fața. Încearcă să facă un pas înapoi și piciorul i se lovește de zid. Se clatină ușor și, înainte să se panicheze, îi spun:

— Nu știu ce te aduce aici, dar mie mi se pare că de sus orașul se vede mai frumos și oamenii mai drăguți, și chiar și cei mai răi dintre ei par aproape amabili. În afară de Gabe Romero și Amanda Monk și toată gașca aia cu care umbli tu.

O cheamă Violet Cumva. Este populară ca o majorită — una dintre fetele alea pe care n-ai vedea-o nicio dată stând pe o muchie de zid, la șase etaje înălțime. În spatele ochelarilor urâți, se vede că e drăgălașă, aproape ca o păpușă de porțelan. Ochi mari, un chip dulce, în formă de inimă, o gură care ar vrea să se arcuiască într-un zâmbet micuț, perfect. E genul de fată care se întâlnește cu băieți precum Ryan Cross, vedeta de la baseball, și care stă la prânz cu Amanda Monk și alte regine.

— Dar s-o spunem pe șleau, noi n-am venit aici pentru privilegiște. Tu ești Violet, nu-i așa?

Clipește o dată și iau asta ca pe un „da“.

— Eu sunt Theodore Finch. Cred că anul ăsta mergem împreună la algebră.

Clipește din nou.

— Urăsc matematica, dar nu de-aia am urcat aici. Nu te supăra dacă ăsta este motivul pentru care ai venit tu sus. Probabil că ești mai bună la mate decât mine, pentru că aproape oricine e mai bun la mate decât mine, dar e în regulă, n-am nicio problemă cu asta, pentru că eu excelez la alte lucruri mai importante — chitară, sex și să îl dezamăgesc constant pe tata, ca să enumăr doar câteva. Apropo, din câte se pare, e adevărat că nu o vei mai folosi niciodată în viață. Matematica, vreau să spun.

Vorbesc în continuare, dar e clar că îmi cam pierd suflul. În primul rând trebuie să fac pipi, așa că vorbele mele nu sunt singurele care se contorsionează. (*Notă pentru mine: Înainte de a încerca să te sinucizi, amintește-ți să te ușurezi.*) Și, în al doilea rând, a început ploaia, care, la temperatura asta, probabil că se va transforma în lapoviță înainte de a ajunge pe pământ.

— A început să plouă, spun, de parcă n-ar ști și ea. Cred că e demn de subliniat că ploaia o să curețe sângele și așa o să ne rămână mai puțină mizerie de șters. Însă tocmai partea asta cu mizeria mă pune pe gânduri. Nu sunt vanitos, da-s om și eu, și nu știu de tine, dar în ceea ce mă privește, nu vreau să arăt la propria înmormântare ca trecut prin tocătorul de lemne.

Tremură sau se cutremură, nu pot spune care din ele și, în timp ce mă apropii milimetru cu milimetru, sper să nu cad înainte de a apuca să ajung la ea, pentru că ultimul lucru pe care îl doresc ar fi să pic de prost în fața acestei fete.

— Am spus clar că vreau să fiu incinerat, dar mama nu crede în asta.

Și tata oricum va face numai ce vrea ea, ca să n-o supere mai mult decât a făcut-o deja și, în plus, ești prea

tânăr ca să te gândești la asta, doar știi că bunica Finch a trăit până la nouăzeci și opt de ani, așa că nu avem de ce să vorbim despre asta de-acum. Theodore, n-o supăra pe maică-ta.

— Așa că eu o să am un coșciug deschis, ceea ce înseamnă că, dacă o să mă arunc de-aici, lucrurile n-o să arate prea bine. În plus, mi-ar cam plăcea să-mi rămână fața intactă, doi ochi, un nas, o gură, un set complet de dinți, care, sincer să fiu, e una dintre marile mele calități.

Zâmbesc, ca să înțeleagă la ce mă refer. Totul este unde trebuie să fie, cel puțin pe dinafară. Pentru că nu spune nimic, înaintez puțin câte puțin, vorbind întruna.

— Dintre toți, cel mai rău mă simt față de tipul de la pompe funebre. Oricum are o slujbă de rahat, iar acum trebuie să mai aibă de-a face și cu un nemernic ca mine?

De jos de tot, cineva strigă:

— Violet? Aia de sus e Violet?

— Oh, Doamne, spune ea, atât de încet, încât abia o aud. OhDoamne OhDoamne OhDoamne.

Vântul îi umflă bluza și părul și arată de parcă ar fi gata să-și ia zborul.

Jos este un murmur general, așa că strig:

— Nu încerca să mă salvezi! N-o să reușești decât să te sinucizi!

Apoi spun foarte încet, doar pentru ea:

— Uite ce zic eu c-ar trebui să facem.

Acum sunt doar la vreo treizeci de centimetri depărtare de ea.

— Aruncă-ți încălțările spre clopot și apoi ține-te bine de balustradă, prinde-te bine de ea și, după ce ai prins-o, apleacă-te pe ea și ridică-ți piciorul drept peste zid. Ai înțeles?

— Bine.

Aprobă din cap și aproape că-și pierde echilibrul.

— Nu mai da din cap.

— Bine.

— Și, orice ai face, nu te duce în direcția greșită și să pășești în față în loc să pășești înapoi. Număr eu pentru tine. La trei. Bine?

— Bine.

Își aruncă ghețele spre clopot și acestea cad pe beton cu o *bufnitură, bufnitură*.

— Unu. Doi. Trei.

Se prinde strâns de piatră și se proptește cumva de aceasta, apoi își ridică piciorul și îl trece peste, așa încât acum stă călare pe balustradă. Se uită fix în gol, spre pământ, și-mi dau seama că e încremenită, așa că îi vorbesc:

— Bine. Minunat. Nu te mai uita în jos.

Își îndreaptă ușor privirea spre mine, apoi încearcă să atingă cu piciorul drept podeaua clopotniței și, odată ce reușește, îi vorbesc din nou:

— Acum trage-ți înapoi și piciorul stâng, cum poți. Nu da drumul zidului.

Deja tremură atât de tare, încât îi aud dinții clănțănind, dar văd cum piciorul stâng se alătură celui drept, așa că este în siguranță.

Acum am rămas numai eu aici, sus. Privesc în jos, spre pământ, pentru ultima oară, pe deasupra tălpilor mele numărul patruzeci și șapte, care nu se mai opresc din crescut — astăzi port teniși cu șireturi fluorescente —, pe deasupra ferestrelor deschise de la etajul al patrulea, al treilea, al doilea, peste Amanda Monk, care cotcodăcește de pe scările din față și șfichiuește în jur, ca un ponei, cu părul ei blond, ținând cărțile deasupra

capului, încercând să flirteze și, în același timp, să se apere de ploaie.

Privesc peste toate aceste lucruri, direct spre pământ, acum alunecos și umed, închipuindu-mă zăcând întins acolo.

Aș putea să sar, pur și simplu. S-ar termina în câteva secunde. Gata cu „Theodore Ciudatu’”. Gata cu suferința. Gata cu toate.

Încerc să trec peste neașteptata întrerupere pentru salvarea unei vieți și să mă întorc la treburile mele obișnuite. Pentru un minut, pot s-o simt: senzația de tihnă, pe măsură ce mintea mi se liniștește, de parcă aș fi deja mort. Nu mai am greutate, sunt liber. Nimic și nimeni de care să mă tem, nici măcar de mine însumi.

Apoi, din spatele meu, se aude o voce:

— Vreau să te prinzi bine de balustradă și, după ce ai prins-o, apleacă-te peste ea și ridică-ți piciorul drept peste zid.

Deodată simt cum trece momentul, poate că a trecut deja, și acum pare o idee proastă, mai puțin imaginea feței Amandei când trec în zbor pe lângă ea. Râd la gândul ăsta. Râd atât de tare, încât aproape cad, iar asta mă îngrozește — adică, mă îngrozește pe bune —, reușesc să mă țin, iar Violet mă ține și ea, chiar când Amanda se uită în sus și mijeste ochii.

— Ciudatule, strigă cineva.

Micul grup al Amandei chicotește. Cu mâinile pâlnie în dreptul gurii ei mari, își țintește strigătul spre cer:

— Ești OK, V?

Violet se înclină peste balustradă, încă ținându-mă pe picioare:

— Sunt OK.

Ușa din capătul scărilor clopotniței se întredeschide și apare Charlie Donahue, cel mai bun prieten al meu. Charlie este negru. Nu ca negrii din filmele de la televizor, ci negru-negru. Pentru că are, probabil, cel mai alb nume posibil, își ia mereu cel mai supărat aer din lume.

— Astăzi avem pizza, îmi spune, de parcă n-aș sta pe marginea acoperișului, cu brațele desfăcute și cu o față atârnată de genunchii mei.

— De ce n-o faci, să terminăm odată cu asta, ciudatule? strigă de undeva, din spate, Gabe Romero, cunoscut mai degrabă că Roamer, cunoscut mai degrabă ca un mare tâmpit. Și mai multe râsete.

„Pentru că am întâlnire cu mă-ta mai târziu“, gândesc eu, dar n-o spun, pentru că, hai să fim sinceri, e jalnic, iar el o să vină încoace și o să-mi dea una-n meclă și apoi o să mă arunce peste zid, or asta se bate cap în cap cu ideea de a o face eu însumi.

În schimb, strig:

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, Violet. Nu știi ce m-aș fi făcut dacă n-ai fi venit tu. Cred că aș fi fost mort acum.

Ultimul chip pe care îl zăresc jos este cel al consilierului meu școlar, domnul Embry. În timp ce el se holbează în sus, la mine, îmi spun *Minunat. Pur și simplu minunat.*

O las pe Violet să mă ajute să trec peste zid, spre podeaua betonată. Aud de jos câteva aplauze răzlețe, nu pentru mine, ci pentru Violet, eroina. De aici, de aproape, îi pot vedea pielea catifelată și netedă — cu excepția celor doi pistrui de pe obrazul drept — și ochii verzi-cenușii, care mă duc cu gândul la toamnă. Ochii sunt cei care mă atrag. Sunt mari și fascinanți, de parcă ar vedea cu ei totul. Deopotrivă calzi și îngrijorați, ochi fără vrăjeală,

genul ăla de ochi care privesc direct în tine, și asta se vede chiar și prin ochelari. Este drăguță și înaltă, dar nu prea înaltă, cu picioare lungi și neliniștite, cu șolduri arcuite, iar asta îmi place la o fată. Prea multe fete de liceu arată ca băieții.

— Doar stăteam aici, spune ea. Pe balustradă. N-am venit sus ca să...

— Hai să te întreb ceva. Crezi că poate exista ziua perfectă?

— Ce?

— Ziua perfectă. De la început până la sfârșit. În care nimic groaznic sau trist, sau obișnuit nu s-ar putea întâmpla. Crezi că e posibil?

— Nu știu.

— Ți s-a întâmplat vreodată?

— Nu.

— Nici mie, dar o aștept.

— Îți mulțumesc, Theodore Finch, îmi șoptește ea.

Se ridică pe vârfuri și mă sărută pe obraz, iar eu simt mirosul șamponului ei, care mă duce cu gândul la flori. Apoi îmi zice la ureche:

— Dacă spui cuiva despre asta, te omor.

Cu ghețele încă în mână, pleacă grăbită, ferindu-se de ploaie, intrând pe ușa care duce spre șirul de trepte întunecate și șubrede ce coboară spre unul dintre multele coridoare prealuminate și preaaglomerate ale școlii.

Charlie o privește plecând și, după ce ușa se trântește în urma ei, se întoarce spre mine.

— Omule, de ce faci asta?

— Fiindcă toți o să murim într-o zi. Și vreau să fiu pregătit.

Desigur că nu ăsta e motivul, dar pentru el va fi suficient. Adevărul e că există o mulțime de motive, iar multe dintre ele se schimbă zilnic, de exemplu cei treisprezece elevi de a patra uciși la începutul săptămânii, când niște bestii nenorocite au deschis focul în sala de sport a școlii lor, sau fata cu doi ani mai mică decât mine care a murit recent de cancer, sau bărbatul pe care l-am văzut la Mall Cinema bătându-și câinele, sau tata.

Charlie poate că o gândește și el, dar cel puțin nu spune „Ciudatule“, și de-aia este cel mai bun prieten al meu. În afară de faptul că îl apreciez pentru asta, nu prea avem mare lucru în comun.

Tehnic vorbind, anul ăsta sunt sub supraveghere. Asta din cauza unei mici complicații cu un pupitru și o tablă. (Așa, ca fapt divers, înlocuirea unei table este o chestie mult mai costisitoare decât v-ați putea închipui.) Și, de asemenea, din cauza unui incident cu o chitară zdrobită în timpul adunării, a utilizării ilegale a artițiilor, și poate c-a fost și o bătaie sau două. Rezultatul a fost că am acceptat, împotriva voinței mele, următoarele: consiliere săptămânală; menținerea mediei generale peste opt; și participarea la cel puțin un curs extracurricular. Am ales macrameul, pentru că n-aveam nici cea mai vagă idee ce este și sunt singurul băiat între douăzeci de tipe semisexy, ceea ce m-am gândit că-i o șansă destul de bună pentru mine. Totodată, trebuie să mă port frumos, să mă comport civilizată cu ceilalți, să mă abțin de la aruncatul pupitrelor și, de asemenea, de la orice alte „altercații fizice violente“. Și absolut întotdeauna trebuie, indiferent ce aș face, să-mi țin gura fiindcă, dacă n-o fac,

se pare că încep problemele. Dacă se duce d... vreunul dintre obiectivele astea, sunt exmatriculat.

Odată ajuns la consiliere, m-am anunțat la secretară și m-am așezat pe unul dintre scaunele tari de lemn, așteptând ca domnul Embry să aibă timp de mine. Dacă Embrionul — așa îl numesc în sinea mea — este cum îl știu eu, atunci va vrea să afle ce naiba căutam în clopotniță. Dacă am noroc, n-o să avem timp să ne ocupăm de mai mult de-atât.

În câteva minute, îmi face semn cu mâna să intru la el; e un individ scund, îndesat, clădit ca un taur. Imediat ce închide ușa, zâmbetul îi pierde de pe față. Se așază, lăsându-se peste birou, și mă fixează cu privirea de parcă aş fi un suspect care trebuie dovedit.

— Ce naiba căutai în clopotniță?

Ce-mi place la Embrion este nu doar faptul că-i previzibil, ci și că merge drept la țintă. Îl cunosc din anul doi.

— Voiam să admir priveliștea.

— Aveai de gând să te arunci de acolo?

— Nu în ziua cu pizza. Niciodată în ziua cu pizza, care este cea mai bună din toată săptămâna.

Trebuie să spun că sunt desăvârșit în a mă abate de la subiect. Atât de bun, încât aş putea câștiga o bursă de specializare pentru facultate, dar de ce m-aș obosi? Deja sunt maestru în această artă.

Aștept să întrebe despre Violet, dar el spune altceva:

— Aș vrea să știu dacă ai plănuisit sau plănuiești să-ți faci rău. Și sunt al dracului de serios. Dacă aude directorul Wertz de asta, ai zburat înainte să poți spune „suspendat” sau mai rău. Să nu mai spunem că, în cazul în care nu sunt atent și tu te hotărăști să urci iar acolo și să te arunci

în gol, mă așteaptă un proces și, cu salariul pe care mi-l dau, crede-mă când îți spun că nu-mi permit să fiu dat în judecată. Asta rămâne valabil indiferent dacă te arunci din clopotniță sau din turnul Purina, indiferent dacă se întâmplă sau nu pe proprietatea școlii.

Mă lovesc peste bărbie, de parcă aș cugeta profund.

— Turnul Purina. Chiar că-i o idee bună.

Nici nu se clintește, ci doar se uită chiorâș la mine. Ca cei mai mulți oameni din Midwest, Embrionul nu crede în umor, mai ales când e vorba de subiecte sensibile.

— Nu e amuzant, domnule Finch. Țsta nu e un subiect pe seama căruia să faci glume.

— Nu este, domnule. Scuze.

— Lucrul la care nu se gândesc deloc sinucigașii este propriul lor priveghi. La care iau parte nu doar părinții și frații, ci și prietenii, iubitele, colegii de clasă, profesorii.

Îmi place cum pare să creadă că mulți, mulți oameni depind de mine, inclusiv nu doar una, ci mai multe „iubite“.

— Doar pierdeam vremea pe acolo. Sunt de acord că nu-i probabil cel mai bun loc în care să-ți petreci prima oră de curs.

Ridică un dosar, și-l trânteste în față și începe să-l frunzărească. Aștept să citească, apoi se uită din nou la mine. Mă întreb dacă numără zilele rămase până la vară.

Se ridică, exact ca polițaii din seriale, și ocolește biroul, până când ajunge în fața mea. Se sprijină de el, cu brațele încrucișate, iar eu privesc dincolo de el, încercând să găsesc oglinda dublă ascunsă.

— E nevoie s-o sun pe maică-ta?

— Nu. Și iar nu.

Și iar: *nu, nu, nu.*